Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΎΛ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

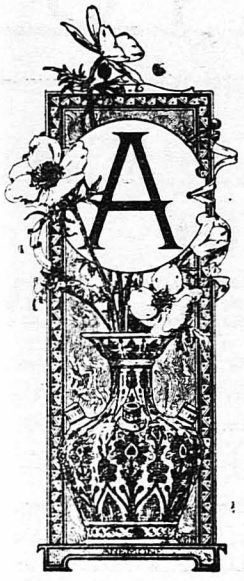

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΡΑ, δὲν ἀργήσατε τυχαίως νὰ πᾶτε στὸ ραντεβοῦ σας, ὅπως μοῦ εἴχατε πῆ πρίν ; ρώτησε ὁ Σέρλοκ Χόλμς. Ὁ σκοπός σας ἦταν ν' ἀφήσετε τὸν γιατρὸ ν' ἀνεβῆ, γιὰ νὰ ἐξετάση τὴν φίλη σας. Αὐτὰ εἶνε ἡ καθαρὴ ἀλήθεια. Ἔχω δίκηο ;

Κάτω ἀπ' τὰ ἐπιβλητικὰ βλέμματα τοῦ ἀστυνομικοῦ, ὁ Κάρολος Λαῖκε δὲν μπόρεσε ν' ἀπαντήση. Σώπασε κι' ἄφησε νὰ πέση τὸ κεφάλι του ἀπάνω στὸ στῆθος του.

— Ἀγαπητὲ φίλε, τοῦ φώναξε τότε μ' ἕνα παρηγορητικὸ τόνο ὁ Σέρλοκ Χόλμς, βάζοντας τὸ καπέλλο του. Θὰ σεβασθῶ ὅσον εἶνε δυνατὸν τὰ μυστικά σας. Εἴσθε ἕνας εὐεργέτης τοῦ Λονδίνου, γιατὶ — καθὼς θὰ μάθετε ἀργότερα — μὲ τὶς πληροφορίες ποὺ μοῦ δώσατε, σώζετε τὸ Λονδῖνο ἀπὸ ἕνα ἀνθρωπόμορφο τέρας. Ἔτσι ἐξιλεώνετε ὡς ἕνα σημεῖο τὸ ἁμάρτημά σας...

ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΓΑΜΟΣ

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου ἀναγράφανε τὶς λεπτομέρειες τῆς δολοφονίας τῆς κόρης τοῦ κόμητος ντὲ Μαλμαιζὸν καὶ μὲ δριμύτατα ἄρθρα κατηγοροῦσαν ὡς ἀνίκανη τὴν Ἀγγλικὴ ἀστυνομία. Ἡ πόλις ὅλη ἦταν ἀνάστατη. Ἡ ἀριστοκρατία τοῦ Λονδίνου καὶ ἡ ξένες παροικίες ἰδίως τὰ εἶχαν κυριολεκτικῶς χαμένα. Ὁ βραχνᾶς ποὺ ἐπέξε ὅλων τὰ στήθη, γινότανε διαρκῶς καὶ πιὸ φοβερός. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πρωτεύουσας προφέρανε μὲ τρόμο τὸ ὄνομα τοῦ ἀπαίσιου δολοφόνου, τοῦ Τζὰκ τοῦ Ἀντεροβγάλτη !

Κατὰ τὸ βραδάκι τῆς ἡμέρας αὐτῆς τῆς ἀπογνώσεως καὶ τῆς φρίκης στὶς ἔρημες ἀπὸ διαβάτες δενδροστοιχίες τοῦ Χάϋδ Πάρκ, περπατοῦσαν μαζὺ ἕνας λοχαγός, μελαχροινὸς καὶ εὔρωστος, καὶ μιὰ γυναῖκα ὄμορφη καὶ κομψότατα ντυμένη.

Ἡ γυναῖκα αὐτή, ἦταν ἡ σύζυγος τοῦ δόκτορος Φίτζεραλδ κι' ὁ συνοδός της ὁ λοχαγὸς Θόμψον, ὁ ὁποῖος ἦταν παληός της φίλος.

Ὅταν φτάσανε μπροστὰ σ' ἕνα ἀπόμερο παγκάκι τοῦ Πάρκου, ποὺ τὸ κρύβανε τριγύρω πυκνότατοι θάμνοι, ὁ λοχαγὸς κι' ἡ φίλη του σταθήκανε. Καὶ τότε, ἀναστενάζοντας ἐκεῖνος βαθειά, τῆς εἶπε :

—Ἀγαπητή μου Ρούθ, μοῦ ἀνήκεις ; Ναί, μοῦ ἀνήκεις, γιατὶ ἐγὼ πρῶτος σ' ἀγάπησα καί, καθὼς ξέρεις, σ' ἀγάπησα μὲ τὴν καρδιά μου... Ὁ ἀθλιος, ὁ σύζυγός σου, σ' ἔκλεψε ἀπὸ μένα !... Ὤ, δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῆς, Ρούθ, πόσο σ' ἀγαπῶ !.. Δὲν ξέρεις τὸ τί αἰσθάνομαι ποὺ σὲ βλέπω σήμερα, ὕστερα ἀπὸ δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια !..

—Ἄ !.. Χάρρυ !.. εἶπε ἀναστενάζοντας τότε ἐκείνη. Δὲν εἶνε ἀνάγκη, μοῦ φαίνεται, νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν ἀγάπησα ποτὲ ἄλλον ἀπὸ σένα στὴ ζωή μου !... Σ' ἀγαπῶ, ὅπως σ' ἀγαποῦσα καὶ τότε, πρὶν νὰ χωριστοῦμε !.. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ κλείνουμε τὰ μάτια μας μπροστὰ στὴν πραγματικότητα ! Ναί, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε τὰ γεγονότα !.. Ἀλλωμονο, δὲν εἶμαι πειὰ ἐλεύθερη ! Εἶμαι σύζυγος ἐκείνου !.. Κοκκινίζω ἀπὸ ντροπὴ ὅταν σκέπτομαι ὅτι ἐκμεταλλεύομαι τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ ἔχει γιὰ νὰ ἔρχομαι στὰ ραντεβοῦ μας. Εἶν' ἀλήθεια ὡστόσο ὅτι ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἤρθατε ἀπ' τὶς Ἰνδίες, ἀπ' τὴ μέρα ποὺ σᾶς ξαναεῖδα, ἀπ' τὴ μέρα ποὺ ζητήσατε νὰ διεκδικήσετε τὰ δικαιώματά σας ἐπάνω μου, αἰσθάνομαι νὰ γιγαντώνη διαρκῶς ἡ ἀγάπη μου γιὰ σᾶς κι' ὑποφέρω, ὑποφέρω φρικτὰ γι' αὐτό, ὅσο δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ φαντασθῆς !..

Ἀφοῦ εἶπε τὰ φλογερὰ αὐτὰ λόγια ἡ ὄμορφη ἐκείνη γυναῖκα, ἔπεσε ἀπάνω στὸν πάγκο κι' ἄρχισε νὰ κλαίη, μὲ δυνατὰ ἀναφυλλητά.

Ὁ λοχαγὸς Χάρρυ Θόμψον ἐξ ἄλλου, ἄρχισε νὰ τρέμη ἀπ' τὴ συγκίνησί του. Κάθησε κατόπιν πλάϊ στὴ φίλη του κι' ἄρχισε νὰ τῆς ψιθυρίζη τὰ πιὸ γλυκὰ ἐρωτόλογα, ποὺ τοῦ ἐρχόντουσαν στὰ χείλη. Ἐτόλμησε ἀκόμη νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῆ τὸ σχέδιο ποὺ εἶχε στὸ μυαλό του, γιὰ νὰ τὴν πάρη ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός της.

Ἐκείνη ὅμως δὲν τοῦ ἔδωσε καμμιὰ ἀπόκρισι. Ἀνήσυχος τότε ἐκεῖνος τὴν ρώτησε :

—Μήπως λοιπὸν εἶσαι εὐτυχισμένη μὲ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν ;.. Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾶς ;.. Ἄ, ὄχι !.. Δὲν εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ εἶσαι εὐχαριστημένη, ζῶντας μαζὺ μ' ἕναν ἄνδρα, ποὺ δὲν τὸν ἀγαπᾶς κι' οὔτε ποτὲ τὸν ἀγάπησες !.. Ἐξ ἄλλου, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, πῶς ἐσύ, ἕνα χαριτωμένο πλάσμα, μπορεῖς νὰ ζῆς μαζὺ μ' ἕνα σφοῦ ἄνθρωπο, τοῦ ὁποίου τὴν ζωὴ τὴν σκεπάζει τὸ σκοτάδι καὶ τὸ μυστήριο !.

Ἕνας βαθύτατος στεναγμὸς φούσκωσε ἄξαφνα τὸ στῆθος τῆς ὤμορφης Ρούθ. Κι' ἀφοῦ ἡ πονεμένη γυναῖκα σκούπισε τὰ δάκρυά της, ἄρχισε νὰ λέη μὲ μιὰ τρεμάμενη φωνή, ποὺ διακοπτόταν ἀπὸ λυγμούς :

—Ναί, ἴσως ὁποιαδήποτε ἄλλη νὰ ἦταν εὐτυχισμένη, ἑνώνοντας τὴν τύχη της μὲ τὸν Ροβέρτο Φίτζεραλδ, ἀλλ' ἐγὼ ὄχι !.. Δὲν ξέρεις, Χάρρυ, πόσο παράξενος εἶνε ὁ ἄνδρας μου !.. Εἶνε μέρες ποὺ μὲ λατρεύει σὰν μιὰ θεότητα ! Γονατίζει τότε μπροστά μου καὶ μὲ ἱκετεύει νὰ τὸν ἀγαπῶ, ὅπως μ' ἀγαπᾶ κι' ἐκεῖνος φλογερά, μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς καρδιᾶς του. Εἶνε καὶ μέρες ὅμως, ποὺ γίνεται ὁλότελα διαφορετικός. Κλείνεται τότε ὅλη μέρα μέσα στὸ δωμάτιό του καὶ δὲν θέλει οὔτε νὰ μὲ ἰδῆ, οὔτε καὶ ν' ἀκούση ἀκόμη τὴν περπατησιά μου !.. Χάρρυ, θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ καὶ κάτι ἀκόμη, ἀλλά, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, πρόσεξε μὴν τύχη καὶ σοῦ ξεφύγει ποτὲ καμμιὰ λέξι ἀπ' τὸ στόμα σου ! Νομίζω, Χάρρυ, ὅτι ὁ ἄνδρας μου εἶνε τρελλός !..

—Τρελλός ! φώναξε κατάπληκτος. Κι' ἀμέσως πρόσθεσε : Γελίεσαι, Ρούθ ! Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε τρελλός, ἕνας περίφημος ἐπιστήμων, ἕνας σοφός, ποὺ κάνει θαύματα κι' ὅλος ὁ κόσμος τὸν σέβεται καὶ τοῦχει τὴν μεγαλείτερη ἐμπιστοσύνη ;.

—Ὤ, δὲν ξέρεις, Χάρρυ, τίποτε καὶ γι' αὐτὸ μιλᾶς ἔτσι !.. τὸν διέκοψε ἐκείνη. Ἂν ἔβλεπες πῶς λάμπουν παράξενα πολλὲς φορὲς τὰ μάτια του... Ἂν τύχαινε νὰ παρατηρήσης τὶς ἀνήσυχες καὶ φοβισμένες κινήσεις ποὺ κάνει πότε-πότε, δὲν θὰ παραξενευόσουν τόσο πολὺ ἀπ' τὰ λόγια μου. Πρέπει νὰ ξέρης ἀκόμη ὅτι ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια, στὶς Ἰνδίες, τὸν δάγκωσε μιὰ κάμπρα. Εἶνε θαῦμα τὸ πῶς κατωρθωσε νὰ σωθῆ πότε ἀπὸ τὴ θανατηφόρο δαγκωματιὰ αὐτοῦ τοῦ φειδιοῦ. Ἀπὸ τότε ὅμως ἄλλαξε ὅλως διόλου. Φοβᾶμαι μήπως ἔμεινε μέσα του τὸ φαρμάκι καὶ τοῦ σάλεψε τὸ λογικό...

—Ἂν εἶνε ἔτσι, τῆς ἀπάντησε τρομαγμένος ὁ λοχαγός, πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας. Εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐξετασθῆ ἀπὸ εἰδικοὺς γιατροὺς γιὰ νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν πραγματικὰ εἶνε ἐλαττωματικὴ ἡ διανοητική του κατάστασι. Μήπως ἔχετε κι' ἄλλες ἀποδείξεις γιὰ νὰ ὑποστηρίξετε τὴν γνώμη σας ;

—Δυστυχῶς !... Ἔχω κι' ἄλλες, πιὸ σοβαρὲς ἀκόμη ! Ὁ Ροβέρτος βγαίνει κάθε νύχτα κρυφὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ ἔξακρίβωσα αὐτὸ ἐδῶ καὶ λίγον καιρό. Δὲν ἀμφιβάλλω διόλου γι' αὐτό. Δὲν μπόρεσα νὰ μάθω ὅμως γιατὶ βγαίνει καὶ ποῦ πηγαίνει. Παρατήρησα ἀκόμη — κι' αὐτὸ εἶνε ποὺ μ' ἀνησυχεῖ περισσότερο — ὅτι, ὅταν γυρίζει πίσω στὸ σπίτι ἀπ' τὶς νυχτερινὲς ἐκδρομές του, κλείνεται ἀμέσως μέσα στὸ δωμάτιό του καὶ κοιμᾶται ὡς τὸ μεσημέρι καὶ καμμιὰ φορὰ κι' ὡς τὸ βράδυ !...

—Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου παράξενο, ἀγαπητή μου, γιὰ ἕνα γιατρό. Ἕνας γιατρὸς εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ πηγαίνη στοὺς ἀρρώστους του, ὅταν αὐτοὶ κινδυνεύουν, καὶ στὴν πιὸ ἀκατάλληλη ὥρα μάλιστα.

—Εἶνε σωστὸ αὐτὸ ποὺ λές, Χάρρυ, καὶ δὲν θὰ παραξενευόμουνα καθόλου, ἂν δὲν βρίσκαμε κάθε φορὰ αἵματα ἀπάνω στὸ μαξιλάρι καὶ στὰ σεντόνια τοῦ συζύγου μου.

—Περίεργο ! ψιθύρισε ὁ Χάρρυ.

Καὶ ἀποτεινόμενος στὴν ἀγαπημένη του, τῆς εἶπε :

—Μήπως ὁ σύζυγός σου κάνει μελέτες καὶ πειράματα τὴ νύχτα, μέσα στὸν κοιτῶνα του, ἀπάνω σὲ σπλάχνα ; (Ἀκολουθεῖ)

εἶνε ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ δὲν ξανακολλιοῦνται. Τὴ σήκωσαν ἀπὸ τὶς πλάκες τῆς αὐλῆς, γιὰ νὰ τὴν ξαπλώσουν σ' ἕνα κρεββάτι κι' ἀποκεῖ γιὰ νὰ τὴν βάλουν νεκροστολισμένη σ' ἕνα φέρετρο.

Ἡ Ἴρμα πῆγε κι' αὐτὴ στὴν κηδεία της καὶ στόλισε τὸν τάφο της μ' ἕνα ὄμορφο στεφάνι. Εἶχε ζητήσει ἀπὸ τὸν κύριό της νὰ τῆς δώση λίγα λεφτὰ ἀπὸ τὸ μικρὸ μισθό της γιὰ ν' ἀγοράση λίγα λουλούδια...

—Αὐτὴ ἡ μικρὴ ἔχει καλὴ καρδιά, συλλογιζόταν ὁ Μπουθιέ. Πῶς ξεχειλίεται κανεὶς καμμιὰ φορά ! Βλέποντας τὰ πονηρὰ μάτια της, νομίζει ὅτι εἶνε ἕνας τρισκατάρατος !...

Ἡ Ἴρμα, ὡστόσο, τὸ ἴδιο βράδυ, ἔδωσε ραντεβοῦ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα ἀπόγευμα στὸ Ζουλιὲν καὶ στὸ Ζαννό. Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν Κυριακή.

Κανεὶς δὲν ὑποψιάστηκε τὴ μικρὴ φόνισσα καὶ κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τὸ μυστικό της. Ἡ Ἴρμα ἐξακολούθησε νὰ κάνη κάθε μέρα τὰ ψώνια τοῦ σπιτιοῦ, νὰ χαμογελάη κρυφὰ στὸ Ζουλιὲν καὶ στὸ Ζαννὸ καὶ νὰ λέη σοβαρὴ καὶ μὲ λυπημένο ὕφος στὶς γειτόνισσες :

—Τὴν καϋμένη τὴν κυρὰ Μάρθα ! Μ' ἄφησε ὁλομόναχη ! Ἔχουν πέσει τώρα ἀπάνω μου ὅλες ἡ δουλειὲς τοῦ σπιτιοῦ !...

Κι' ἔτσι ξεγελοῦσε τὸν κόσμο καὶ διασκέδαζε κάθε Κυριακὴ μὲ τοὺς φίλους της. Ἡ Ἴρμα, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνη, εἶχε πάρει τὸν κακὸ δρόμο, ποὺ θὸ τὴν ἔφερνε μιὰ μέρα στὴ φυλακή.

ΚΟΡΜΠΕΡΥ